

LBRIS

We know
books

Shelley Read

Viata
ca un
râu

Traducere din limba engleză
BOGDAN PERDIVARĂ

LITERA
București

PROLOG

Închipuie-ți ce zace pe fundul negru al unui lac. Resturi aduse de râu ori azvârlite din bărci se umflă zdrențuite și moi. Pești botoși își duc înot traiul straniu, departe de cârlig, în inseparabilă respirație și mișcare. Imaginează-ți buruieni de baltă în smocuri, dansând ca niște femei mărunțele, neobservate. Oprește-te pe o margine de lac, cu vălurele dând târcoale pantofilor, și închipuie-ți cât de aproape ești de o lume la fel de tăcută și nepământească ca luna, neajunsă de lumină, căldură și sunet.

Casa mea e pe un fund de lac. Ferma noastră odihnește și ea acolo, încleiată în mâl, cu rămășițele atât de aidoma cu o epavă. Păstrăvi iuți se fâțâie prin ce-a mai rămas din dormitorul meu și din salonul unde ne adunam, familia în păr, duminicile. Grinzi și căpriori putrezesc. Încâlceli de sârmă ghimpată stau ruginite. Pământul cândva fertil se murează în delăsare.

Un manual de istorie ar putea descrie crearea rezervorului Blue Mesa drept un proiect eroic, parte a unei viziuni mărețe de aducere a prețioasei ape din afluenții râului Colorado către sud-vestul arid. Bune intenții, zice-se, ar fi stăvilit odată sălbaticul râu Gunnison, forțându-l să se transforme în lac, dar eu știu altă poveste.

Am stat cândva cu picioarele până la genunchi în bucata asta de Gunnison, când încă se mai repezea ager

și înspumat, spintecând valea nașterii mele, cu întinșă și singuratică rezervație Big Blue înălțându-se împrejur. Am cunoscut orașul Iola de când se deștepta în fiecare dimineață în mireasma micului-dejun, îi știu pământurile și pășunile mănoase, țin minte cum cădea lumina zorilor în capătul Străzii Mari și se ridica apoi treptat peste oraș, traversa calea ferată și curtea școlii, ajungând să aprindă ochiul rotunjit, de vitraliu roșu-albastru, al bisericii minuscule, mi-am jalonat viața după șuieraturile seci ale trenurilor de la 9.22, 2.05, 5.47. I-am știut toate scurtăturile și pe toți vecinii și pomul cel mai bătrân și încovoiat care făcea mai mereu piersicile cele mai dulci din livada familiei mele. Și am cunoscut, mai mult poate decât alții, tristețea acestui loc.

Bunele intenții au strămutat cimitirul din Iola pe un deal – pietrele de mormânt ale familiei mele, asortate, pe cât posibil, cu rămășițele pământești corespunzătoare – unde încă se află după un gard alb de fier, îndoit și strâmbat de greutatea zăpezii. Bunele intenții, de altfel, au tras la fund localitatea Iola, Colorado.

Închipuie-ți un târg amuțit, uitat, descompunându-se pe fundul unui lac care a fost odată râu. Presupunând că asta, cumva, te face să te întrebi dacă bucuriile și tristețile unui loc sunt spălate de apa ce s-a ridicat să le înghită. Nu, îți spun. Relieful tinereților noastre ne creează, îl purtăm veșnic în noi, impregnați de ceea ce ne-a dat și ce ne-a răpit.

PARTEA ÎNTÂI

1948–1949

UNU

1948

Nu părea mare lucru de capul lui.

La început, cel puțin.

-S-am iertare, a zis tânărul apucând între două degete unsuroase cozorocul șepcii de baseball roșii, zdrențuite. Încoace-i spre căminu' de bărbați?

Așa de simplu. Întrebarea asta banală venită de la un străin murdar care trecea pe Strada Mare chiar când am ajuns eu la răscrucea cu North Laura.

Avea salopeta și mâinile murdare de cărbune, despre care am presupus că-i ulei de motor sau pojghițe de glod de pe câmp, deși negreala aceea ar fi trebuit să mă lămurească. Avea obrații mânjiți. Pielea bronzată lucea printre picurii de sudoare. De sub șapcă îi năpădeau smocuri de păr negru, drept.

Ziua de toamnă începuse la fel de normal ca terciul și ouăle prăjite pe care le dădusem bărbaților la micul-dejun. Nu-mi sărise în ochi nimic ieșit din comun cât mă ocupasem de casă și de animalele docile din cotețe, cât culesesem două coșuri de piersici tomnaticice în aerul răcoros al zorilor și-mi văzusem de comisiunile obișnuite trăgând, legat de bicicletă, căruțul hodorogit, apoi mă întorsesem să gătesc prânzul. Viața mă învățase însă că extraordinarul stă mereu la pândă

dincolo de ordinar, precum lumea adâncă și misterioasă de sub întinderea mării.

–Încoace-i drumul spre toate, am răspuns.

Nu încercam s-o fac pe isteța ori să mă bag în seamă, însă felul în care a tăcut câteva clipe, schițând un surâs abia mijit, arăta că reacția mea îl amuzase.

Mă răscolea prin măruntaie uitându-se așa la mine.

–Că, adică, orașelu-i chiar micuț, am încercat s-o dreg, să-l fac să priceapă că nu sunt eu soiul ăla de fată pe care pun băieții ochii și la care se hlizesc în colț de stradă.

Ochii necunoscutului erau la fel de întunecoși și de lucitori ca penajul unui corb. Și cu o uitătură blândă – asta îmi amintesc cel mai bine la ochii aceia, de la cea dintâi privire până la ultima –, o blândețe care părea să-i izvorască din miez și să se reverse precum apa peste ghizdul unei fântâni prea pline. M-a studiat un moment, tot surâzător, apoi, iarăși ducând degetele la cozoroc, și-a văzut de drum către pensiunea lui Dunlap dinspre capătul Străzii Mari.

E drept, pe trotuarul acela crăpat se putea ajunge oriunde. Aveam, pe lângă stabilimentul lui Dunlap, și hotelul Iola pentru mușteriii mai simandicoși, cu taverna, în spate, destinată clienților dedați băuturii; Jernigan's Standard era benzinărie, feronerie și poștă; apoi cafeneaua care mirosea negreșit a cafea și șuncă; iar mai încolo se găsea magazinul universal al lui Chapman, cu produse de băcănie, galantar cu mezeluri și bârfe din plin. La capătul apusean al așezării se înălța impozant catargul de steag, între școala unde învățasem cândva și biserica din scânduri albe unde avea obicei să poposească familia noastră, duminică de duminică, pe când mai trăia mama. Dincolo de acestea toate, Strada

Mare se oprea în panta abruptă a dealului, ca un punct în capătul unei propoziții scurte.

Mergeam în aceeași direcție ca și străinul – să-mi târâsc fratele afară din baraca de pocheriști din spatele prăvăliei lui Jernigan –, dar nu aveam de gând să-i suflu în ceafă. M-am oprit la colț și mi-am ferit de arșița soarelui ochii cu palma, cercetându-l în vreme ce-și vedea de drum. Pășea agale, firesc, de parcă destinația i-ar fi fost doar la următorul pas distanță, cu brațele legănate pe lângă trup și capul cumva puținel rămas în urmă. Tricoul alb și ponosit îi venea bine întins pe sub bretelele nădragilor de salopetă. Era subțiratic, cu umeri musculoși de argat.

De parcă mi-ar fi simțit ocheadele, a întors dintr-odată capul și mi-a aruncat un zâmbet, strălucitor de alb pe negreala feței. Am tresărit, dată în vileag că mă holbam. M-a furnicat pe grumaz un val de dogoare. Iarăși și-a atins cozorocul șepcii, a întors capul și și-a urmat drumul. Deși nu-i puteam zări chipul, aș fi pus rămășag că încă rânjea.

Știu, uitându-mă în urmă, că a fost un moment de cotitură. Fiindcă, de m-aș fi răsucit pe călcâie și aș fi apucat-o înapoi spre North Laura, spre casă și gătitul bucatelor, l-aș fi putut lăsa pe Seth să vină singur, pe două cărări, până la fermă, să se poticnească în prag, chiar în fața tatei și-a unchiului Og, și să-și încaseze papara. Aș fi putut măcar să trec pe cealaltă parte a străzii, să pun între cele două trotuare câte o mașină în trecere și un șir de plopi tremurători îngălbeniți. N-am făcut-o însă, și asta a însemnat o diferență ca de la cer la pământ.

În schimb, am mers înainte călcând mărunt și rar, un pas după altul, simțind intuitiv însemnătatea fiecărei alegeri de a ridica, întinde, apoi de a coborî în pământ talpa.

Nu-mi vorbise nimeni despre atracția dintre sexe. Prea mică la moartea mamei, nu apucasem să aflu de la ea tainele cu pricina, deși nu-mi închipui, oricum, că mi le-ar fi împărtășit. Mama fusese o femeie cuviincioasă, tăcută, temătoare de Dumnezeu și de ochiul străbătător al comunității. Ne iubea pe mine și pe frate-meu, din ce îmi amintesc, însă afecțiunea îi ieșea la iveală doar în limitele unor parametri stricți, oblăduindu-ne cu frică mare de Ziua Judecății de Apoi. Îi întrezărisem când și când inflcărea ascunsă cu grijă dezlănțuindu-se pe spinările noastre, plesniți cu pliciul de muște negru, de cauciuc, ori în urmele subtile de lacrimi șterse în pripă când se ridica după rugăciune, dar n-o văzusem niciodată să-l pupe pe tata ori, cel puțin, să-l cuprindă în brațe. Deși ai mei își gestionau ferma și familia ca niște parteneri eficienți și de încredere, nu am fost martora vreunei manifestări a aceluși soi de dragoste care există între bărbat și femeie. Pentru mine, teritoriul acesta misterios nu avea hartă.

Cu o excepție: mă uitam pe geamul din salon, în amurgul acela posomorât de toamnă, la abia doisprezece ani împliniți, când șeriful Lyle și-a oprit pe pietrișul ud al aleii de acces automobilul său lung, în alb și negru, și a pășit șovăielnic spre tata, aflat în curte. Prin abureala răsuflării mele pe geam l-am văzut pe tata lăsându-se greoi în genunchiul drept, chiar acolo, în noroiul plin de udeala proaspătă a ploii. Așteptam de fapt ca mama, vărul Calamus și mătușa Vivian să se întoarcă, fiindcă întârziaseră ceasuri bune cu transportul de piersici dincolo de trecătoare, în Canyon City. Le pândea sosirea și tata, pe care absența lor îl făcea să stea ca pe ace, până într-atât încât își petrecuse toată seara greblând frunzele înmuiate cărora îndeobște le-ar fi îngăduit să se transforme în compost de-a lungul

iernii. Când tata s-a încovoiat sub greutatea vorbelor lui Lyle, inima-mi tânără a priceput două adevăruri imense: că membrii lipsă ai familiei mele n-aveau să se mai întoarcă acasă și că tata o iubea pe mama. Niciodată nu-și afișaseră afecțiunea și nu-mi vorbiseră despre involburările amorului, dar mi-am dat seama că avuseseră parte de ele, în felul lor potolit. Am învățat din relațiile lor subtile – și din uitătura uscată și flegmatică cu care a intrat mai târziu în casă tata și ne-a împărtășit cu gravitate, mie și lui Seth, vestea morții mamei – că iubirea e o chestiune privată, care trebuie hrănită, ba chiar și jelită, de numai două fâpturi. Lor le aparține și doar lor, ca un tezaur secret, ca un poem intim.

Dincolo de asta nu aveam habar de nimic, mai cu seamă de începuturile îndrăgostirii, de atracția inexplicabilă către un altul, de motivul pentru care pe atâția băieți nici nu-i bagi în seamă, în vreme ce câte unul te atrage inevitabil precum gravitația, și din momentul acela tot ce știi e să tânjești.

Nu era nici jumătate de cvartal între mine și băiatul ăsta, cum pășeam amândoi pe același trotuar îngust, în aceeași clipă, în același orașel prăfuit din Colorado. M-am ținut pe urmele lui, cugetând că de oriunde va fi venit, oricare i-ar fi fost obârșia și traiul, el și cu mine ne trăiserăm cei șaptesprezece ani – poate că el ceva mai mult, poate mai puțin – fără ca vreunul din noi să aibă habar de existența celuilalt pe fața pământului. Acum, în secunda de față, din cine știe ce pricină, viețile ni se intersectau la fel de clar ca North Laura cu Strada Mare.

Inima a prins să-mi bată mai iute când distanța dintre noi s-a micșorat la două case în loc de trei, apoi la una, și mi-am dat seama că băiatul își încetinise treptat pașii.

Nu știam ce-i de făcut. Dacă încetineam și eu, avea să știe că-mi potrivesc mersul după al lui și că dau prea multă atenție unui necunoscut. Dar dacă-mi vedeam de drum în același ritm, aveam să-l ajung din urmă curând, și atunci? Ori, și mai rău, aveam să trec de el și să-i simt în ceafă uitătura pârjolitoare. Avea să observe, cum altfel, mersul meu deșirat, gleznele goale și pantofii scâlțiați, rochia maro de uniformă rămasă prea mică, banalitatea părului meu drept și șaten pe care nu-l mai spălaseam de când făcusem baie duminică.

Așa că am încetinit. A încetinit și el, parcă tras de o ață invizibilă, abia mai pășind. În cele din urmă s-a oprit de tot. N-am putut decât să fac la fel, și-am rămas amândoi încremeniți, două statui ale neroziei înfipite în colbul din Strada Mare.

Îl distra să stea așa, proțâpît, o simțeam. Eu înghețasem de frică și incertitudine, iar primele furnicături confuze de dorință îmi urcau pe piele. Îl știam pe băiatul ăsta de câteva minute doar, și deja îmi răscolea măruntaiele cum răscolește pârâul grăunțele de nisip.

N-o auzisem, în spate, pe dolofana soție a doctorului, și nici roțile de oțel ale landoului. Când madam Bernette și tânclul ei mi s-au ivit deodată în coastă, încercând să manevreze o depășire, am tresărit ca o veveriță speriată.

Madam Bernette a zâmbit bănuitoare, cu sprâncenele pensate subțirel înălțate pentru a indica o întrebare nerostită, și-a țâcănit un „Torie“ scurt.

Abia am izbutit să dau politicoasă din cap, fără să-mi amintesc numele copilașului ori să-i răvășesc prietenoasă părul blond.

Străinul a făcut un pas ager într-o latură, îngăduind trecerea doamnei Bernette, care l-a măsurat curioasă din creștet până în tălpi și a răspuns cu un surâs slab

când el și-a atins borul șepcii, rostind un „coniță“. A răsucit capul iarăși spre mine, cu o încruntătură, de parcă s-ar fi căznit să deslușească o ghicitoare, apoi s-a întors și și-a văzut de drum spre zona rezidențială.

Și chiar eram o ghicitoare, băiatul ăsta și cu mine. Suna așa ghicitoare: Ce fapte anume, odată legate laolaltă, capătă destine îngemănate? Răspuns: Marionetele prinse de aceeași sfoară.

– Victoria, a zis cu familiaritate destinsă băiatul, răsucindu-se în cele din urmă pe călcăie și privindu-mă drept în ochi. Te ții după mine?

Îi venise lui, se pare, rândul de a o face pe șugubățul, și acum zâmbea cu gura până la urechi, la fel de amuzat de propria-i replică pe cât fusese mai devreme de replica mea aparent isteată.

M-am bâlbâit ca un copil prins că șterpelește un bănuț și am izbutit să îngaim un „nu“ chinuit.

Și-a încrucișat peste piept brațele arămii și n-a mai scos o vorbă. Nu-mi dădeam seama dacă se gândește la întrebare, la mine ori poate la hazardul momentului respectiv.

Când n-am mai putut răbda să tac, mi-am îndreptat umerii cu falsă siguranță de sine și am întrebat:

– De unde știi tu cum mă cheamă?

– Ciulesc urechea, a zis el, de-a dreptul, însă cu o anumită modestie. Victoria, a zis iar, cu încetineală, pare-se, pentru pura plăcere de a articula silabele. Un nume nimerit pentru o regină.

Dincolo de aspectul ponosit, era fermecător. În ciuda strădaniilor mele de a mă ține cu nasul pe sus, își dădea seama că sunt conștientă de șarmul lui. Ochii negri m-au îmbiat înainte să-și rostească invitația:

– Ce-ai spune să facem câțiva pași alătura? Adică așa – a arătat spre locul de lângă el – cum se cuvine?

M-am codit, fiindcă da, voiam să merg alături de el, însă ori buna-cuviință, ori veritabila stângăcie a adolescenței mă înfrânau. Sau vreun gând prevestitor.

–Nu, mulțam, am zis, n-aș putea... adică... nici măcar nu-ți știu...

–Wil, a intervenit până să-mi duc vorba la capăt. Wilson Moon. Și-a lăsat numele întreg să-mi zornăie preț de o clipă în timpane, apoi a pășit spre mine cu mâna întinsă. Mă bucur să vă cunosc, donșoară Victoria.

Deodată foarte solemn, a așteptat să pășesc în spațiul dintre noi și să-mi așez palma într-a lui.

Am șovăit, peste poate de stingherită, apoi am făcut o reverență. Nici nu știu care dintre noi a fost mai uimit. Nu mai făcusem asemenea plecăciuni de când eram fetiță, la școala de duminică, însă gestul mi se năpustise prin minte drept singurul demn de executat, atât mă temusem să-i ating mâna. M-am simțit îndată neroadă și m-am așteptat să-l aud râzând, dar nu a făcut-o. Hazul i s-a răspândit pe față sub chipul unui zâmbet plin, strălucitor, imens, sincer, însă fără pic de batjocură. A încuviințat din cap știutor, a lăsat în jos brațul, l-a făcut să alunece în buzunarul salopetei murdare și a rămas înaintea mea, stană de piatră.

Asta n-am deslușit-o atunci, oprită locului de privire lui, însă aveam să aflui apoi că Wilson Moon nu simțea timpul cum îl simt cei mai mulți dintre oameni, și la fel stăteau lucrurile cu multe altele. Nu se pripea, nu se frământa niciodată și nici nu socotea că un răstimp de tăcere dintre două persoane e un vas al stingherelii care trebuie umplut cu flecăreli. Arareori se uita către viitor, iar către trecut încă și mai puțin; cuprindea în căușul palmelor clipa de față ca să-i admire trăsăturile, fără a-și cere iertare și fără să i se pară măcar că lucrurile ar trebui să stea altminteri. N-aveam de unde

ști acestea toate pironită acolo, pe Strada Mare, însă aveam să pătrund înțelepciunea purtărilor sale și, cu timpul, să aplic la nevoie acea înțelepciune.

Așa că da, mi-am schimbat răspunsul și am acceptat invitația să mă preumblu pe Strada Mare, în acea după-amiază de octombrie, alături de băiatul pe nume Wilson Moon, care nu mai era un străin.

Deși conversația a însemnat doar câteva vorbe politicoase, iar plimbarea a fost scurtă, până ce am ajuns la pensiunea lui Dunlap și am suit treptele uzate către verandă, nu mai voiam, nici eu și nici el, să ne despărțim. Am zăbovit în cadrul ușii, zgrunțuros de așchii, cu inima bătând iute.

Wil nu spunea multe despre sine. Până și când l-am întrebat dacă Wil, prescurtarea de la Wilson, se scrie cu un *l* ori cu doi, n-a făcut decât să strângă din umeri, răspunzând: „Cum îți place“. Am învățat totuși în ziua aceea un lucru despre Wilson Moon: că lucrase în minele de cărbune din Dolores și că-și luase tălpășița.

–Mi se acrise de locul ăla, a zis. „Pleacă“, am auzit în mine un glas, „pleacă acuma.“

Vagoanele cu cărbuni de pe linia Durango–Silverton erau pline, gata s-o ia din loc, și când a șuierat trenul, i-a părut că pe el îl cheamă, prelung și strident. Știa doar că vagoanele cu pricina se duceau în altă parte decât unde se afla el. Când trenul a pornit încet, tăcănind, s-a aburcat pe scara ruginită a unui vagon și a sărit peste un strat negru și călduț de cărbune. Șeful a dat cu ochii de el și s-a ținut o vreme după tren, răcnind, înjurând și fluturându-și furios pălăria. Nu peste mult, Wilson Moon și-a întors fața în vânt, iar maistrul și minele s-au făcut minuscule în depărtare.

–Și nici măcar nu știai încotro te duci? Unde o să nimerești? am întrebat.

– N-are prea mult a face, a răspuns. Un loc îi cam la fel de bun ca altu', așa-i că?

Singurul loc pe care-l știusem vreodată era Iola, și pământurile înconjurătoare de pe o porțiune lată și dreaptă a râului Gunnison. Înspre sud, orașelul se înghesuia către poalele zonei sălbatice Big Blue, iar la vest și la nord era mărginit de maiestuoșii munți Elk. O panglică pestriță de terenuri agricole și ferme se desfășura ca o coadă lungă spre est, către râu. Fratele meu și cu mine ne născuserăm în casa de la fermă pe care tăticul o moștenise de la tăticul lui, în patul înalt de fier care ocupa jumătate din odaia gălbuie de la spatele casei, încăpere dedicată doar nașterilor și musafirilor până când unchiul Og se mutase la noi, după accident. Ferma noastră nu avea nimic special, nici prea mare nu era, douăzeci de hectare abia, inclusiv hambarele, casa și o potecă pietruită lungă cât un urlet de lup. Însă de la șură la gardul de plasă din dos, pe pământul nostru se găsea singura livadă de piersici din tot districtul Gunnison, unde fructele creșteau dolofane, rozalii și dulci. Malurile unduitoare ale pârâului Willow ciopleau granița răsăriteană a domeniului nostru, cu apa rece ca gheața, proaspătă de la zăpada din munți și dornică să se reverse peste pomi și cele câteva straturi modeste de cartofi și ceapă. Noaptea, pârâul cânta un cântec de leagăn la fereastra dormitorului meu, afundându-mă în odihna patului cu tăblie de lemn unde-mi petrecusem aproape toate nopțile de când mă știam. Răsăritul de parte, deasupra muntelui Tenderfoot, și șuieratul prelung al celor trei trenuri zilnice trecând prin depoul de la marginea orașului îmi serveau de ceasornice. Știam cum se strecoară piezișe razele soarelui pe ferestruica bucătăriei și în lungul mesei de pin, în diminețile de iarnă. Știam că brândușele și omagul vinețiu vor fi

primele flori de câmp răsărite pe pajiștea fermei, iar răsoagele și splinuțele, ultimele. Știam că o duzină de lăstuni-de-stâncă vor coborî pe râu la ivirea câte unui roi de libelule și că exact în momentul acela vreun păstrăv-curcubeu se va ridica spre momeala din undița tatei. Și mai știam că furtunile cele mai grozave, întunecate și rău prevestitoare precum diavolul, aproape mai mereu se năpusteau spre piscurile nord-vestice, iar păsările cântătoare de orice soi, corbul și coțofana amuțeau chiar înainte ca baierele cerului să se desfacă.

Așa că nu, în mintea mea nici un loc nu era ca altul, și am început să mă întreb de ce băiatul ăsta nu părea să știe ce-nseamnă un cămin.

– Și lucrurile tale? am întrebat, intrigată de această existență de hoinar.

– La fel, a zis cu un surâs, dând din umeri, de parcă ar fi știut despre posesiunile pământești ceva ce eu nu știam, lucru care s-a dovedit, până la urmă, corect.

Avea să mă învețe cât de autentică se poate simți o viață golită de orice nu este esențial și că, la urma urmei, în afară de hotărârea de a continua să trăiești, prea multe nu au însemnătate. Dacă mi-ar fi spus atunci asta, n-aș fi fost în stare să îl cred. Însă timpul ne smucește frâiele.

Nu m-am putut gândi la nici un pretext ca să intru cu el la Dunlap. Chiar dacă n-aș fi fost în tovărășia unui băiat ciudățel, o fată nu intra așa într-o casă de oaspeți, fără motive întemeiate și însoțitor de încredere. Se cam făcea și vremea cinei și încă mai aveam sarcina infectă de a-l târi pe Seth afară din tripou și de a-l mâna acasă înainte să se întoarcă tata de la clădit fânul domnului Mitchell.

Am dat de înțeles că se făcuse vremea despărțirii cu un oftat, un „păi...”, dar nu am schițat nici un pas.

Mă așteptam să priceapă aluzia, să facă următoarea mișcare, însă, din nou, a menținut o neclintire relaxată, mi-a zâmbit și a aruncat spre cer o otheadă, ca și cum ar fi citit ceva în crâmpiele de nor din văzduhul aproape de înserat.

– Aș face bine s-o iau din loc, am spus într-un târziu. Am de făcut cina și alte alea.

Wil s-a uitat iarăși spre cer, apoi a întrebat dacă n-aș vrea să mă văd cu el a doua zi, să-i arăt împrejurimile, să mâncăm o felie de plăcintă ori ceva.

– Până la urmă, a adăugat, numai pe tine te știu în orașelul ăsta de-un lat de palmă.

– Ei, nu mă știi, am zis. Nu prea bine, în orice caz.

– Ba cum nu, a spus și mi-a făcut cu ochiul. Ești Doșoara Victoria, regina din Iola.

Și-a rotit brațul, imitând un fel de plecăciune, ca pentru cineva de viță regală, de m-a umflat râsul. A stat apoi și m-a ținut cu privirea atât de îndelung, că m-am temut să nu mă topesc precum ciocolata în ultimele raze de soare ce cădeau razant peste verandă. Nu a spus nimic, însă simțeam că știe despre mine lucruri imposibile. A pășit mai aproape. I-am adulmecat pentru întâia oară mirosul, moscat, iute și straniu de îmbietor, și m-am uitat o clipă în adâncimea fără fund a ochilor lui negri.

Cum poți să trăiești șaptesprezece ani fără să te întrebii vreodată dacă te cunoaște cineva? Ideea nu-mi venise în cap până atunci, gândul că un om ar putea să privească în inima lucrurilor și că acolo ai fi tu. Oprită pe treptele prăfuite ale pensiunii, m-am simțit transparentă, înălțată spre lumină într-un chip pe care nu mi l-aș fi imaginat înainte să-l întâlnesc pe Wilson Moon.

Sfioasă, m-am tras un pas îndărăt, apoi am încuviințat să mă văd cu el în ziua următoare. Voiam mai

mult din el, era ca o poftă după lumina soarelui ascunsă un timp prea îndelungat după nori. Însă până să ne croim un plan – să alegem ora, locul, motivul – o voce familiară m-a ajuns din mijlocul Străzii Mari și m-a pocnit ca un bolovan.

– Torie!

Era frate-meu Seth, care se împleticea pe mijlocul drumului strângând în pumnul mâinii stângi o sticlă cafenie de bere.

– Fratele meu. Beat, am oftat spre Wil, răsucindu-mă la repezeală pe călcâie.

Am coborât în grabă treptele, aruncând în urmă un „tre’ să plec“ exasperat, și m-am zorit spre Seth înainte să apuce să facă tărăboi.

– Cine-i prăpăditul ăla? a îngăimat Seth cu țigara atârnându-i de pe buze, ținându-l cu întrebarea mai mult pe Wil decât pe mine.

– Nu-i nimenea, am zis.

L-am împins din spate cu câte o mână pe fiecare umăr, ca și cum aș fi ținut hățurile unui catâr încăpățânat, mânăndu-l înapoi către răscrucea dintre North Laura și Strada Mare.

Deși mai tânăr cu un an, Seth se făcuse la cincisprezece ani mai înalt decât mine, după care mai crescuse cel puțin de-un lat de palmă în următoarele șase luni. Nu eram totuși o prăjină, așa că, dacă îl comparai cu alți băieți de vârsta lui, tot scund și îndesat părea, clădit ca un boxer la trup și temperament. M-am chinuit să-l scot din raza vederii lui Wil, să-l feresc de alți privitori și să-l duc acasă.

– Un băiat oarecare, a întrebat încotro s-o apuce, atâta tot, am mințit, deși cu nici cincisprezece minute în urmă acesta ar fi fost adevărul. Trecea pe-aici, asta-i.

– Javră cafenie...

– Puți, Seth, i-am tăiat-o. Mai rău decât cocina aia pe care ai face bine s-o cureți înainte să vină tata.

– Mi se fâlfâie de tata, a bolborosit cu bravură de bețivan, trăgând cu putere din țigară și azvârlind apoi pe drum chiștocul.

– Fă și tu o dată ce ți se spune și scutește-ne de tămbălău, am zis călcând peste mucul de Lucky Strike și uitându-mă apoi peste umăr la Wil, care încă stătea în verandă la Dunlap și mă citea ca pe o carte deschisă.

– O să zboare porcii ăia din rahat până ce-o să primesc eu porunci de la tine, fato. Să n-ai impresia cumva că...

– Gura, Seth, am pufnit. Taci naibii odată.

Nu mai înduram să aud nici un cuvântel. Simțeam că-l urăsc în clipa aceea mai mult decât urăsem vreodată. Sila mea avea deja ceva de-a face cu Wil. Avea de mult de-a face cu tata, unchiul Og, mama, vărul și mătușa pe care începeam să-i uit deja. Însă scârba pe care o simțeam față de Seth era intensă și țepoasă ca un mărăcine, fiindcă se tot ascuțise câte un pic cu fiecă zi a vieților noastre.

Am început să-l îmbrâncesc din toate puterile. S-a clătinat sub șoc, s-a împleticit înainte, apoi a mai încasat o îmbrânceană, înjurând și văicărindu-se și mai luând câte o dușcă de bere, dar fără să riposteze vreun pic. Era poate prea beat ca să-i pese, ori știa la fel de bine ca mine că trebuie să ajungă în cocina porcilor înainte ca soarele să se lase sub culme.

Am cotit pe North Laura. Din fundătură se făcea o potecă prin codru care ducea șerpuit spre ferma noastră, pe lângă peticul de pământ acoperit cu pini al nebunei de Ruby-Alice Akers și apoi peste o pajiște lată. Era cel mai scurt traseu între fermă și oraș. Îl străbătusem de o mie de ori cu Seth. Copii fiind, mama îl însărcinase

pe Seth să nu mă scape din ochi când umblam pe potecă, venind ori plecând, cu toate că era mai mic și cu mult mai puțin responsabil, pur și simplu fiindcă era băiat. Când ne făcuserăm mai măricei ajunseseam să-i port eu de grijă, nu fiindcă mi-ar fi cerut-o cineva, ci fiindcă eram nevoită, pentru binele meu, pentru al lui, la fel ca și pentru binele tatei. Numai că nu-l puteam salva pe Seth de relele-i purtări și mă săturasem până în gât să tot încerc.

L-am mânat pe cărare în pripă, eu împingându-l, el împleticindu-se și blestemând. Apoi i-a scăpat sticla de bere din mână. Și până să înregistreze mintea mea că sticla e pe cărare, am călcat drept pe ea și am picat cu capul înainte, trăgându-l și pe Seth după mine și izbindu-mă tare în pământ cu șoldul și umărul drept. Mărunțisuri: mâna descleștată a unui băiat turmentat, o sticlă scăpată, o gleznă răsucită, o mânecă sfâșiată. Însă adesea micile întorsături ale sortii sunt cele care ne alterează cel mai mult viețile – chemarea unui fluiet de tren încărcat cu cărbuni, o întrebare pusă de un necunoscut într-o intersecție, o sticlă maro zăcând în colb. Oricât ne-am strădui să ne convingem de contrariu, momentele devenirii noastre nu pot fi culese atent, cum ai culege cele mai coapte și mulțumitoare piersici de pe creangă. În nesfârșita poticnire către noi înșine, adunăm recolta care ne este dată.

O clipă am rămas așa, întinsă la pământ, buimacă. Seth a dat să râdă, apoi a tăcut. Simțeam durerea iradiindu-mi în gleznă. Când am încercat să-mi ridic, cu luare-aminte, pieptul de pe jos, brațele lui Wil au alunecat fără veste dedesubtul meu, cu siguranța unui mire luându-și pe sus mireasa. Și, cu toate că nu era nici un prag de trecut – doar câmpia cu splinuțe ofilite și buruieni înalte, uscățive –, îmi amintesc acest

moment drept intrarea noastră triumfală. Nu am tresărit simțindu-i atingerea, nu m-am opus îmbrățișării lui blânde când m-a ridicat grijuliu și m-a lipit de pieptul murdar de cărbune, nu am încercat, prosteste, să pun în pământ glezna care deja se umfla.

– Te-ai ținut după mine, am zis cu voce egală.

– Mda, s-a mulțumit să spună privindu-l de sus pe Seth, care adormise pe marginea cărării. Cu el ce facem?

– Nimic, la naiba, am replicat, spre amuzamentul lui Wil.

„Nimic, la naiba“, mi-am repetat în cap, șocată de rebeliunea mea atât într-ale vorbe, cât și faptei. Aveam să-mi las fratele adormit în țărână. Aveam să fiu purtată de brațele acestui străin.

M-a trecut un fior. Nu știu dacă de durere, de furie sau de la primii fiori ai dragostei – posibil toate –, însă corpul mi s-a cutremurat de parcă Wil m-ar fi scos dintr-un iaz acoperit de gheață. În timp ce pășea, brațele mi s-au agățat de gâtul lui vânos, făcându-i capul să se aplece nițel de la greutate, de parcă ar fi încuviințat ceva cu o înclinare a bărbiei. Mă simțeam ușoară în brațele lui și totodată încrezătoare ca un copil. Nu-mi stătea în fire să accept cu atâta ușurință ajutor și protecție, să mă arăt așa de puțin bănuitoare în privința intențiilor acestui băiat venetic. Și totuși eram fata din brațele lui. Am înaintat pe cărarea pe care umblam de-o viață într-un chip nemaiștiut, simțind că totul în jur se transformă subtil. Poate că tata aștepta deja la fermă, iar unchiul Og, cel mai probabil, se postase în scaunul cu rotile lângă fereastră ori pe cerdacul din față, cum făcea de cele mai multe ori – fiecare un potențial martor la felul cum mă căra acel străin peste câmpie. Numai că, după ani în care mă temusem de judecata tatei și de mânia unchiului Og, nu-mi mai păsa ce-o să gândească ei sau

cum puteau să reacționeze. În comparație cu imensitatea brațelor lui Wil cuprinzându-mă, tata, Og, autoritatea și aparențele se diminuau. Până și munții din jur, până și consecințele păreau de o micime insignifiantă.

Dimineată plecasem de la fermă o fată obișnuită, într-o zi ca oricare alta. Nu-mi dădeam încă seama ce hartă nouă se despătura înlăuntrul meu, dar știam că o altă fată se întorcea acasă. Mă simțeam cum trebuie să se fi simțit exploratorii despre care învățasem la școală când zăreau un țărm misterios din largul noianului aparent nesfârșit de ape. Ajunsă fără veste Magellanul sufletului meu, nu știam încă ce descoperisem. Mi-am lăsat capul pe umărul lat al lui Wil, întrebându-mă cine era, de unde venea și cât zăbovește un hoinar într-un loc.